

Goy P/0401

diari de Barcelona

DEGÀ DE LA PREMSA CONTINENTAL. FUNDAT L'ANY 1792

DIRECTOR: CARLES REVÉS I ESCALÉ

2

Diari de Barcelona. Divendres, 10 de gener de 1992

OPINIÓ

José Agustín Goytisolo

Si estàs enamorat, més val que callis

F. BURGUET ARDIACA

Amb la veu vidriosa, diu que la poesia és un luxe, una veu que parla *ex abundantia cordis*, capaç d'encomanar sentiments. Per exemple el seu últim llibre, *A veces gran amor* (Lumen). De vegades, sí. O sigui, efímer.

-Efímer, sí. No es resistiria un gran amor contínuament.

-Efímer. I fulminant?

-Fulminant, no ho sé. Però fulgurant, sí.

-L'amor: retòrica del sexe?

-Hi té bastant a veure, però no és retòric. Normalment els amants no parlen, o parlen poc.

-És millor callar?

-Si et deixes anar, et surten coses tan desastroses com les cartes d'Antonio Machado al seu gran i secret amor, Guiomar.

-Cartes ridícules?

-Les mateixes rucades que deia un soldat a una minyona. La poesia d'amor només es pot fer quan no s'està en estat de zel.

-L'amor, quina angouxa?

-Si acceptes que és una cosa que només passa de vegades, no és angouxiós. Es pot viure tranquil·lament sense amor.

-La mística, és l'exaltació de la lírica?

-Sí. Els grans poetes d'amor castellans són Joan de la Creu, Teresa de Jesús...

-Místic: sinònim de boig?

-No. Mística i bogeria són, de fet, incompatibles. No és veritat que un es torni foll d'amor. S'empenya, es cabreja, això sí.

-El passat, s'ha de mirar amb ironia?

-Sí, és clar, i el present també.

-S'assembla al cinisme?

-No. En origen, un cínic era algú que feia com fan els gossos: menjar, beure, jeure i fornicar.

-Ara, qui són els cíncics?

-Oh, és que n'hi ha tants! Em preocupa el cinisme polític.

-Abundant?

-Sí, i tant! No vull dir que... A l'època de Franco, tota la política era cinisme. Ara, en queda.

-Per exemple?

-N'hi ha que abusen de la paraula Catalunya. No diràs el seu nom en va: si això val per Déu, que és una cosa abstracta, més ha de valdre per Catalunya. He patit durant anys l'ús i abús de la paraula Espanya, i que ara...

-En diuen Estat espanyol.

-A mi tant me fot.

-Desenganyat?

-No. Gens. Mai no he sigut militant comunista o coses així per sentir-me ara desenganyat.

-Ni ressentit?

-Tampoc. Era antifranquista però no ressentit. Quan va morir Franco, molts van obrir una ampolla de xampany. A casa meua, no. De què m'havia d'alegrar?

-Home...

-Un cop mort, vaig adonar-me que no l'odiava, sinó que el menyspreava. Era una vergonya pensar que aquell ninot ens havia manat tants anys.

-Un poeta es mira al mirall o bé s'aboca al balcó?

-Al balcó, sempre. Al carrer.

-Sense vanitat?

-Bé, sempre hi ha una dosi important de vanitat: si publiques és que creus que allò és digne de ser llegit. Però m'agrada més parlar d'orgull que de vanitat.

-Quina diferència hi ha?

-L'orgull és una vanitat autèntica. No és que tu et creguis que allò està bé, sinó que està bé.

-Està bé. ■